

Rozhovory s Mons. Escrivou de Balaguer

Zájmu novinářů mons. Escrivá využíval k tomu, aby čtenářům předal inspiraci pro jejich osobní život s Pánem Ježíšem v prostředí světa.

06.12.2002

Každý má svůj kříž, sobě přesně na míru. Jistě to platí nejen o lidech, ale i o jejich společenstvích. A křížem osobní prelatury Opus Dei může být černá legenda, šířená zčásti úmyslně, zčásti – a domnívám se, že z podstatné části – z lidské (a zejména

žurnalistické) podezřívavosti, senzacechtivosti a nehlubokosti. Dílo musí čelit nařčením z tajných postupů, zákulisních manévřů (v osmdesátých letech v Itálii dokonce některé levicové strany žádaly vládu, aby na Opus Dei uplatnila zákon proti tajným společnostem), neustále se přetřásají obvinění z tajného finančního a mocenského spojení s Frankovým režimem ve Španělsku a tak dále. A není to jen věc revolverových tiskovin pokrokářského či bulvárního typu. I médium z nejserióznějších, britská stanice BBC, neváhala doplnit informaci o datu svatořečení mons. Escrivy, zakladatele Díla, několika slovy z tohoto registru.

Dlužno říci, že Opus Dei nese svůj kříž křesťansky. Mons. Escrivá například na konci jediné tiskové konference, kterou za svůj život uspořádal, propustil novináře s těmito slovy: „Nechci vědět, co

napíšete. Napíšete-li pravdu, Bůh vám odplatí. Ne-li, budu se za vás modlit. Takže v každém případě na tom vyděláte...“

Zájmu novinářů však mons. Escrivá využíval k tomu, aby s velkou noblesou uváděl na pravou míru ve veřejnosti rozšířené představy o svém Díle, ale hlavně, aby čtenářům při této příležitosti předal nejen informaci, ale i inspiraci pro jejich osobní život s Pánem Ježíšem v prostředí světa.

A právě z rozhovorů pro tisk, včetně toho nejprestižnějšího, jako magazín Time, deník Le Figaro, New York Times, je sestavena tato kniha. Mons. Escrivá se zde snaží jít pod povrch a objasnit, v čem spočívá poselství a poslání jeho institutu. Do světských médií „vpašovává“ to, co vyjádřil ve svých knížkách jako Cesta, Brázda, Výheň, z nichž zejména první se řadí k bestsellerům duchovní literatury.

Před čtenářem tak defiluje nejklasičtější katolická spiritualita, doplněná pronikavými intuicemi o roli a apoštolátu laiků. O podstatě Opus Dei například hovoří takto:

Jelikož většina křesťanů dostává od Boha poslání posvěcovat svět zevnitř a zůstat uprostřed světských struktur, Opus Dei se věnuje tomu, že jim tento úkol odkrývá a ukazuje jim, že lidské povolání – profesní, rodinné a společenské – nestojí proti povolání nadpřirozenému: naopak, tvoří jeho nedílnou součást.

Tomu, že má Opus Dei na španělskou společnost (a nejen na španělskou) vliv, se ovšem nebrání. Ale klade si řečnickou otázku: „Jakého druhu je tento vliv?“ A odpovídá si: „Je to vliv jiného, vyššího řádu, který můžeme přesně vyjádřit slovem posvěcování.“ Na jiném místě říká: „Členové Díla nemají potřebu pronikat do světských struktur, a to z prostého

důvodu, že jsou běžnými občany..., a proto tam již jsou.“ O vztahu Opus Dei k obyčejné práci uvádí:

Přicházíme, abychom znovu upozornili na příklad Pána Ježíše, který po třicet let pracoval v Nazaretě jako řemeslník. V Ježíšových rukou se práce – a stejně je tomu s prací, kterou vykonávají miliony lidí na celém světě – mění v božské poslání, ve výkupnou činnost, v cestu spásy.

O členech Opus Dei kdosi prohlásil, že jsou „mystikové, ale se správnou kravatou“. Nezavazují se, že budou vlivovou agenturou a že se budou navzájem protlačovat: zavazují se k plnění „duchovního životního plánu“. Ten zahrnuje intenzivní svátostný život, postavený na každodenní mši svaté a svatém přijímání a na svaté zpovědi jednou za týden; pravidelnou rozjímavou modlitbu, každodenní četbu Nového

zákona a jiné duchovní literatury;
každodenní modlitbu růžence,
zpytování svědomí každý večer;
jednodenní rekolekce každý měsíc a
tak dále.

Svou cestu ovšem zakladatel Opus
Dei nikomu nevnucuje, neboť ve
svém bytostném pluralismu míní, že:
„Jako před morem je třeba prchat
před těmi způsoby pastorage a
apoštolátu vůbec, jež se vydávají za
nové, opravené a rozšířené vydání
jediného správného názoru v
náboženském životě.“

Ke knize editoři připojili slavnou
homilii, kterou mons. Escrivá
proslovil v campusu Navarrské
univerzity. Citací z ní bych tuto
knihovničku rád zakončil:

Hlásal jsem to neustále slovy Písma
svatého: svět není špatný, vždyť vyšel
z Božích rukou, vždyť je jeho
stvořením, vždyť Bůh na něj pohlédl
a viděl, že je to dobré. To my lidé ho

děláme zlým a ošklivým...

Nepochybujte o tom, děti moje:
jakýkoli únik před poctivými
každodenními skutečnostmi je ve
vašem případě, v případě mužů a
žen ze světa, v rozporu s Boží vůlí.

Naopak: teď musíte s novou jasností
pochopit, že Bůh vás volá k tomu,
abyste mu sloužili v civilních,
světských, hmotných činnostech
lidského života a z nich... Mějte to na
paměti: v nejběžnějších situacích je
skryto něco svatého, božského, a je
na každém z vás, aby to našel.

Vysokoškolákům a dělníkům, kteří za
mnou chodívali ve třicátých letech,
jsem říkával, že musejí umět
materializovat duchovní život. Chtěl
jsem je tak odvést od pokušení, jež
bylo tehdy a je i dnes tak časté, vést
jakýsi dvojí život: vnitřní život, život
vztahu s Bohem na jedné straně, a
život druhý, jiný, odlišný a oddělený,
život rodinný, pracovní a

společenský... To ne, děti moje!
Nemůže existovat dvojitý život,
nemůžeme být schizofreničtí, jestliže
chceme být křesťany: je jen jediný
život z těla a ducha a tento život
musí být... svatý a plný Boha.

Rozhovory s mons. Escrivou de
Balaguer, nakladatelství Cesta, Brno
2002.

Bulletin Rádio Proglas, říjen,
2002

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
rozhovory-s-mons-escrivou-de-
balaguer/](https://opusdei.org/cs-cz/article/rozhovory-s-mons-escrivou-de-balaguer/) (01.04.2026)